

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

NYILT FÓRUM

Mottók:

„Legnagyobb cél pedig itt, e földi létben,
Ember lenni mindég, minden körülményben.”
/Arany János/

„Az igazat mondd, ne csak a valódit.”
/József Attila/

*

Jogi alaptétel:

A demokratikus jogállam intézményeinek és a demokratikus közéletet hivatásszerűen alakító politikusoknak a szabad bírálata, működésük, tevékenységük ellenőrzése és kritikája – legyen az akár rendkívül éles hangú vagy támadó – a társadalom tagjainak, az állampolgároknak, illetve a sajtónak olyan alapvető joga, amely a demokrácia lényegi eleme... (Idézet a véleménynyilvánítást és a sajtószabadságot is taglaló 7/2017. /III. 7./számú ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGI HATÁROZAT indoklásából.)

=====

Nagyon aktuális cikksorozat

Tévedés, hiba, vagy bűncselekmény volt-e a magyarországi rendszerváltozás?

Egyéni és közösségi tapasztalatok alapján megfogalmazott tényszerű, ám nem egyszer szubjektív megközelítésű lakossági vélemények múltunkról, jelenünkről, jövőnkről, a tárgybeli nyomdai kiadványok, sajtóközlések és elektronikus dokumentumok tükrében

1. rész

ISMÉT ORSZÁGGYŰLÉSI VÁLASZTÁSOK ELŐTT ÁLLUNK

Járva a hazai falvakat, városokat, egyre gyakrabban halljuk-látjuk, hogy sok-sok családnál élénk, sőt, esetenként heves vita van arról, kik és hogyan élték át az utóbbi 32 esztendőt. A sikert sikerre halmozó kisebbség, az összlakosság körülbelül egyharmada úgymond örömdákat zeng az elmúlt évtizedekről, másoknál, a többségnél a csalódottság, elkeseredettség, kiábrándultság, nemritkán a felháborodás érvei-tényei szárnyalnak.

Ami figyelmet érdemlően visszatérő elem, annak felismerése, hogy mindent magunknak köszönhetünk, hiszen az urnákba mi dobtuk be a szavazatainkat azok részére, akik fel lettek

hatalmazva a sorsunk jobbító alakítására-intézésére. Az óhatatlan kérdés: **átgondoltan, tudatosan, előre megfontoltan, vagy csak a szokásos közöny közepette, esetleg megfélemlítve cselekedtünk-e?**

Nos, e vonatkozásban eléggé vegyes a kép, hiszen szinte mindenféle, egymásnak olykor teljesen ellentmondó esetre lehet példát találni. Ám akikkel az ország számos részében találkoztunk, voltaképpen egybehangzóan fogalmazták meg igényüket: szeretnének végre a széles nyilvánosság révén is megismerni olyan beszámolókat, helyzetjelentéseket hazánk közelmúltbeli igaz történéseiről, meg a valódi perspektívát nyújtó jövőről, amelyekből döntési motivációt kaphatnak az idei tavaszi országgyűlési választás voksaira vonatkozóan!

Ismert mondás, hogy a nyúl vadászatról egészen mást lehetne olvasni a vadászok, mint a tapsifülesek újságjában, ezért a rendszerváltozás vesztesei részére **Civil Panaszügyi Szolgálatot** működtető **SZERKESZTŐSÉGÜNK** elsősorban az egyéni sérelemmel megteltek, az orvoslásra nem talált bajban lévők, illetve a szegénység pokoli bugyrában vergődők szemszögéből nézi át és veszi sorra a hazánkban 1990 óta lezajlott eseményeket. Ebbéli közléseinkkel természetesen szemben állhat a mindig napfényes oldalon sütkérezők álláspontja, amelyek konkrétumaival találkozni lehet az általuk működtetett fórumokon.

Az alábbiakban főleg értelmiségiek megnyilatkozásait vesszük alapul a régi időkből és a jelenből.

* Kezdjük egy rövid áttekintéssel:

Ma már minden józanul és tisztességesen gondolkodó, illetve a vonatkozó időszakot, a 30-40-50-60 évet, vagy még többet felnőttként átélt magyar ember láthatja-tudhatja, hogy a békét, biztonságot, kiszámíthatóságot, életviteli nyugalmat adó szocialista életrendünk felszámolása után szinte fürgetegként tört ránk a döntően nyereségorientált, és profitnövelést hajszoló kapitalista államszerkezet, amely a gazdaság, a társadalom valamennyi, korábban jól működő mechanizmusát is likvidálta, illetve gyökeresen megváltoztatta. Az ipar, a mezőgazdaság, a szövetkezeti közösségek, meg a korábbi jogeljárési és államirányítási formációk örületes tempójú átalakításának, megsemmisítésének óhatatlan következményeit — például a felszámolhatatlan munkanélküliséget, a nem szűnő hajléktalanságot, a kilakoltatások rémületes méreteit, a közbiztonság zavarait és a milliókat érintő, meg a rengeteg család szét-hullását okozó szegénységet, nap mint nap tapasztalhatjuk, de azt is, hogy a rendszerváltozás kegyeltjei-kivételezettjei hihetetlen mértékű vagyona tettek szert, s már-már a kánaáni boldogságot idézve tobzódnak. Egy szó mint száz: az utóbbi évtizedekben ijesztő mértékű egzisztenciális és morális különbségek jöttek létre ember és ember között. És mindezek bekövetkezését segítette a zöld utat kapott, szinte gátlástalan csalás, lopás, sikkasztás, meg a múltunkról szóló félremagyarázás, hazudozás, illetve a jövőnket taglaló megalapozatlan ígérethalmaz, no meg az, hogy a különféle érdekek érvényesítésének a demokratikus lehetősége szinte a minimálisra csökkent, hiszen a „nagy halak” könnyedén perifériára juttathatták-juttathatják, vagy egyszerűen „felzabálták-felzabálhatják” a „kisebb halakat.”

Országunk eme sajnálatos sorsát és perspektíváját a már évekkal ezelőtt megszüntetett nagy múltú országos napilap, a NÉPSZABADSÁG 2011. július 4-ei számában olvasható **Rossz helyett még rosszabb** című interjúban többi között így jellemezte **Ladányi János** szociológus:

Kettészakadt társadalmakban nincs demokrácia...Legalább száz évre van szükség ahhoz, hogy újra integráljuk a társadalomból tartósan kihullott csoportokat.

Petschnig Mária Zita közgazdász, a Pénzügykutató főmunkatársa, egy másik országos napilap, a NÉPSZAVA 2019. augusztus 31-ei számában megjelent **Magyarország: irány a periféria** című interjújában egyebek mellett ezeket nyilatkozta:

Egy fokozatosan lecsúszó ország leszünk, ahol... olyan mértékű vagyoni differenciálódás felé megyünk, amire a második világháború előtt volt példa. Visszatérőben a béresek, cselédek, illetve a nagybirtokosok, mágnások világa. Az ilyen állapotokban persze mindig ott van a társadalmi robbanás veszélye. Nem volna jó ezt megélni...

Az okokat illetően nem kevesen gondolják, aligha volt szerencsés a rendszerváltozásunk, ahogyan azt — a megelőző évtizedek eredményeinek, hibáinak, meg a jövő lehetőségeinek mélyreható és részrehajlás nélküli vizsgálata, elemzése nélkül — végrehajtottuk, hiszen nem volt indokolt elsöprő lendülettel magánosítani és alkalmazni a piaci elemeket, s talán felelősségteljesebben kellett volna fókuszálnunk a figyelmeztető, óva intő szavakra, amelyekből íme két idézet:

...viselj aranyzinóros sapkát;
élj Párizsban vagy Szatymazon,
mire a béredet kikapnád,
a tőkéséké a haszon.

A XX. század első felében élt proletárköltőnk, **József Attila** véleménye ez a kor akkori fejleményei alapján.

Jóllehet a demokráciában a magángazdaság tekintendő igazán legitimnek, végül is egyik tulajdonforma sem abszolutizálható. Mindkettőnek meg vannak a maga sajátos hátrányai, bajai, működési zavarai. Legcélszerűbb lenne a kérdést úgy felfogni, hogy a magángazdaság alternatívája javíthatja az állami, illetve köztulajdoni szféra rossz irányú elhajlásait, s megfordítva, az állam kiegyensúlyozhatja a magángazdaság hiányosságait és hibás irányait.

Eme elgondolkodtató mondatok **Giovanni Sartori** olasz társadalomtudós, a MAGYAR TUDOMÁNY c. lap 1992. szeptemberi számában megjelent cikkéből valók.

Az említettekből arra következtethetünk, a **tévedéssel, hibával, vagy akár bűncselekménnyel is felérő rendszerváltozás kiagyaloí-végrehajtói** és az országunk 1990-ben, illetve a későbbi ciklusokban megválasztott vezetői, kevésbé előre, inkább hátrafelé irányították országunk szekerét, s ahol most vagyunk, ott óhatatlanul halmozódik a baj, következképpen egyre több ember ütközik sűrűsödő problémákba, amelyek a mindennapokat keserítik, nehezítik, teszik kilátástalanná, s vezethetnek az egzisztenciális összeomláshoz.

Az utóbbival kapcsolatos benyomásairól egyebek mellett ekképpen számolt be a JELEN című folyóirat 2021. április 1-jei számában a váci egyházmegye immár nyugállományban lévő katolikus püspöke, **Beer Miklós**:

... a szegénység mély és egyre mélyül. Magam nagyon sok faluban jártam évtizedekkel korábban is, mint ahogy most is megyek, folyamatosan, és azt látom, hogy most rosszabb a

helyzet, mint harminc éve volt. És a nyomor pusztító. A nyomorban nincs önbecsülés. Ha nincs önbecsülés, akkor onnan erő sem származhat...

Az okokról így nyilatkozott a NÉPSZAVA 2021. június 5-ei számának Visszhang mellékletében, a Gyűlöletalapú társadalom épült címmel megjelent interjújában, a Széchenyi-díjas szociológus, a hazai szegénység kutatás legismertebb személyisége, a most 90 éves **Ferge Zsuzsa**:

... Fent iszonyatos mértékben tömörül a gazdagság, azok közé az országok közé kerültünk, ahol nem felső tízezerről, hanem felső 1 vagy 0,1 százalékról beszélhetünk, Néhány ezer embernél van a hazai összgazdagság óriási része, akár fele vagy még több is. Utánuk jön egy növekvő szakadék úgy, hogy az alul lévő ötven-hatvan százaléknak, azaz 5-6 millió embernek gyakorlatilag semmilye sincs. A mélyszegénységben élők — és itt nagyon erősen vannak jelen a cigányok — száma emelkedik, rosszul fizetett, mindenféle biztosítás nélküli, törvénytelen munkát kénytelenek elvállalni.

Egyébként emlékezhetünk arra, hogy a rendszerváltozás egyik győztes pártja, a **Magyar Demokrata Fórum** könyv formában jelentette meg a **Nemzeti Megújulás Programját**, amelyben többi között ezeket olvashattuk:

A kormány hivatalba lépésekor... a szabadság, a nép, a gazdasági fordulat kormánya, európai kormány kíván lenni, Célja olyan teljes fordulat végrehajtása, amely megállítja a nemzet további süllyedését az általános, mindentéren megmutatkozó válságba és kivezeti abból az országot.

A szép elképzelések-törekvések sorában egy dolog tényleg sikerült, a **teljes fordulat végrehajtása**. Hogy mit jelentett ez? Hát nem kevesebbet és nem többet, minthogy a privatizáció örületében az eleddig megélhetést nyújtó munkahelyek tízezreit számolták fel, minek következtében másfél-kétmillió ember vált munkanélkülivé. Ennyi embert, ennyi családot tettek tönkre. A munka alapvető fontosságáról szükséges itt idézni a két világháború közötti időszak egyik jeles költőjének, **Juhász Gyulának** alábbi verssorait:

Én őt dicsérem csak, az élet anyját,
Kitől jövőndő győzelmünk ered,
A munkát dalolom, ki a szabadság
Útjára visz gyász és romok felett.

Az 1990-es évek óta eltelt idő bizonyítja, hogy „az élet anyja” nélkül rengeteg embernek nagyon sokáig a „szabadságot” csupán a **nélkülözés**, az **éhezés**, a **szenvedés** jelentette.

Különben a művészvilág is rádöbbsent az ígért „teljes fordulat” abszurdumára, s az ezredforduló környékén a népszerű művész, **Mikó István** már ezt dalolta az egyik fellépésén:

Semmi se történt, csak elment egy élet

Semmi se történt, csak eltűnt a nyár

Semmi se történt, csak múltak az évek

és a remények oda már.

Semmi se történt, semmi se történt,
misére jár a párttitkár

Semmi se történt, csak elment egy rendszer,
semmi se történt, van másik már,
Semmi se történt, csak egyetlen egyszer,
feltűnt és eltűnt a napsugár,
Semmi se történt, semmi se történt,
a sok jó elvtárs úr ma már.

Vágtattak nappalok, éjjelek,
észre se vettük talán,
milliók születtek, milliók temettek,
ennyi volt az élet csupán.
Semmi se történt, csak álmodtunk szépet,
Semmi se történt, de kár, de kár,
Semmi se történt, de azt a negyven évet, nem adja senki vissza már.
Semmi se történt, semmi se történt,
a sok bolond csodára vár.

Az életünk alakulásának zavarait, visszásságait, tarthatatlanságait a politikai kabaré is feldolgozta. Az egy éve elhunyt kiváló színművész, **Sas József** például az alábbiakat énekelte az Azért vannak a jó barátok című népszerű sláger dallamára:

A sárga csekket fizetni úgy sem tudod,
a végrehajtót megúszni sosem fogod.
Már mindenkitől kérsz, kajára sincsen pénz,
de azt mondják: jobban élsz!

Azért vannak a megszorítások,
hogy gazdagodjanak mások,
s az utcán koldulhatsz egy szép napon.
Azért vannak a megszorítások,
hogy gazdagodjanak mások,
s te kukázol egy fázós hajnalon.

Az ingyen-konyha illatát, majd megszokod,
 A csirke far-hát sűrűjét megkaphatod.
 Régen nem dolgozol. Pénzt, mondd, honnan hozol?
 Hisz mindenhol tartozol...

Azért vannak a jó bankárok,
 mélyebb legyen az árok,
 és a számlád végét látod, éigig ér.
 Azért vannak hozzá a pártok,
 a fényes hazugságok,
 s arra szavazol, ki többet ígér!

Azért vannak a megszorítások,
 gazdagodjanak mások,
 s az utcán koldulhatsz egy szép napon.
 Azért vannak a megszorítások,
 gazdagodjanak mások,
 és te kukázol egy fázós hajnalon.

Korábban már utalás történt a nem kis aggodás, nehézség közepette élő emberek abbéli véleményére, hogy amit éreznek a saját bőrükön, a nem az előre jutás öröme, hanem a hátrafelé csúszás keserve. Ennek bizonyosságául hivatkoznak a már idézett költő, **József Attila** következő versére, amelyet a 3 millió koldus országát létrehozó Horthy-éra elején, 1924, novemberében írt, s e sorokat akár manapság is megfogalmazhatta volna:

Ha az Isten íródiák volna
 S éjjel nappal mozogna a tolla,
 Úgy se győzné, ő se feljegyezni,
 Mennyit kell a szegénynek szenvedni.

Aki szegény, az a legszegényebb,
 Fázósságát odaadja a télnek,
 Melegét meg odadja a nyárnak
 Üres kedvét a pusztá határnak.

Köznapokon ott van a dologba,
 Várt szombatját száz gond nyomorítja.
 S ha vasárnap kedvét megfordítja.
 Akkor máris hétfő szomorítja.

Végezetül szemlélünk az internetes újságunkban 12 évvel ezelőtt e tárgykörben megjelent, de sajnós ma is aktuális cikkünkben:

Nincsenek kevesen, akik párhuzamot vonnak, az 1870 utáni évek magyar kapitalizálódása, s a mostani fejlemények között. Akkor is készültek monstrumok, például a bp-i Margit hidat 1876 tavaszán avatták fel, tehát az akkori tőke nagy programot valósított meg, miközben rengetegen voltak vesztesek, akik soraiból néhányan a Dunába vetve magukat, lettek öngyilkosok. Informátoraink szerint, e tragédiát dolgozta fel **Arany János** a „Híd-avatás” című versében, többi között, így:

„Jerünk!... ki kezdje? A galamb-pár!”
Fehérben ifjú és leány
Ölelkezik s a hídon van már:
„Egymásé a halál után”
S buknak, — mint egykor igazán.

Egy tisztos agg, fehér szakállal,
Lassan a hídra vánszorog;
„Hordozta ez, míg bírta vállal,
A létet: mégis nyomorog!”
Fogadd be, nyílt örvény-torok!

Akadnak, akik **Komjáthy Jenő** költő egyik versét idézik ama láttelep bizonyítására, hogy az 1800-as évek végének kapitalizálódása milyen rossz helyzetet teremtett országunkban:

Törj össze mindent, ifjú szellem,
Hogy ne maradjon kő kövön.
Lerontani e természetlen
Világot óriási öröm.

Bontsd szét ízekre, éles elme,
A hazug testű látszatot;
Minek nincs magva, nincsen lelke,
Tépd össze, legyen átkozott!

Egymáson és egymásból élnek,
Egymást emésztik, szörpölik,
Zsarnok, lakáj, hiéna, veréb...
Egymást teremtik és ölik.

A sok falánk, lélektelen test
Egymásra hogy rohan mohón,
A sok vandál, vérszemű hentest
Nem nézheted te álmodón!

Szinte általános vélemény az emberek egy részének soraiban: **a magyar társadalom az elmúlt 20-30 év során véglegesen és végzetesen kettészakadt, mégpedig a kis létszámú győztesekre és a nagy tömegű, az ország lakosságának több mint kétharmadát kitevő vesztesekre!** E két szféra között már lényegében **nincs átjárás, mindenhová szülni kell!**

Köztársaságnak nevezett országunkban kialakult az **egyenlőtlenség, a testvérietlenség, a szolidaritás-nélküliség és az igazságtalanság társadalma.** Mindezekből óhatatlanul következik, hogy **a jövőben a gazdagok folyamatosan gyarapodnak, a kiszolgáltatottak pedig tovább szegényednek!** Nálunk ugyanis kitereljesedett és megszilárdult egy olyan gazdasági-társadalmi modell, amely a demokráciát kapitalista kizsákmányoló szerkezetűvé züllesztette.

Az emberektől tudjuk, hogy számos településen **30-50-70 százalékos a munkanélküliség** — nemcsak a cigányság körében — rengeteg az **alkoholista, a drogos, a depressziós** és többek becslése: az egyik ismert szociológus által korábban említett **roncstársadalom 3 milliányi létszáma már a 4 milliót is meghaladhatja.**

Informátoraink gyakorta hangoztatott tapasztalati álláspontja: **a helyi önkormányzatok nem egy településen afféle öncélzatú módszerrel-gyakorlattal élnek, amikor a különféle hatósági döntéseknél alig, vagy egyáltalán nem veszik figyelembe a választóik érdekeit, s például a közpénzek felhasználásánál erőteljesebben koncentrálnak a vagyonos befektetők érdekeire, semmint a lakosság szociális és egyéb társadalompolitikai igényei /szegények segélyezése, lakásgondok enyhítése, munkahelyek létesítése, tömegközlekedés zökkenő-mentesebbé tétele, utak állapotának javítása,, közbiztonság szilárdítása stb./ kielégítésére.**

Ügyfeleink mondják, hogy **a tudásnak, a kellő felkészültségnek nincs igazán mérvadó jelentősége, itt az előrejutáshoz, a karrierhez, a rangos életforma kialakításához döntően a jó kapcsolatra és a sok-sok pénzre van szükség!** A teljesen reménytelen helyzetbe

jutottak a passzivitásba, esetleg a különféle szabályokat áthágó pótcselekvésekbe, a legkilátástalanabbak pedig a saját elpusztulásukba menekülnek.

Nem egyszer halljuk:

A nyugdíjasok jelentős része még eltart egy-két embert a családban, a rokonságban, azokat, akik az aktív koruk és jó egészségük ellenére már hosszabb ideje nem tudnak elhelyezkedni, vagy éppen a gyakori betegségük miatt nem képesek rendszeresen dolgozni és megfelelő jövedelemhez jutni.

A minimálbérből élők, az átlagfizetésnél kevesebbet kereső alkalmazottak és kényszervállalkozók, illetve az egyéb okból létminimumon, vagy alatta élő családok tízezeinél / talán százezeinél is/ egyre halmozódnak a kifizetetlen közüzemi / gáz, villany, víz/ számlák és más tartozások, amelyek végkifejletei lehetnek a hatósági szankciók — például az ingóságok elkobzásai, meg a tulajdoni árverések, illetve a kilakoltatások. Azokról pedig talán már semmiféle kimutatás nincs, akik régóta kényszerülnek villany-, vagy gázfogyasztás nélkül lenni az egyébként eredetileg komfortos-összkomfortos otthonaikban, merthogy az önhibájukon kívüli tartozásuk rendezetlensége miatt ki vannak kapcsolva a közműellátásból.

Ezek után számosan fogalmazzák meg szinte egybehangzóan a félelmetes tartalmú summájukat: **A MAGYAR NÉP A TÖBB MINT EZER ÉVES FENNÁLLÁSA ALATT. BÉKEIDŐBEN ILYEN DRÁMAI MÉRETŰ, MEG KÖVETKEZMÉNYŰ EGZISZTENCIÁLIS ÉS MORÁLIS KÁROKAT MÉG SOHASEM SZENVEDETT, MINT A RENDSZERVÁLTOZÁS ÓTA!**

Mind többen szögezik le: a szinte abszurditásig fokozódó-kiterjedő versengés valóságos dzsungelvilágot hozott létre, ahol az életben maradás egyik kritériuma, hogy a másik előtt kell a célba érni, illetve a másik törekvéseit kell keresztül húzni, hiszen csak az vezethet az egyén, vagy kisközösségi sikerhez. Ami szinte állandó feszültséget kelt a legyőzöttben és legyőzőben egyaránt, ami voltaképpen stresszt jelent és ez számos betegségnek lehet egyik kútforrása. A különféle bajok forrása még az is, hogy a liberalizmus túlzott kiterjesztése az állampolgár mindenféle cselekedetének fellazulását idézi el, amelynek korántsem megfelelő ellentéte az 1900-as évek első évtizedeinek társadalommegosztó időszakát idéző konzervativizmusra törekvés.

Folytatás következik.

Mátraballa, 2022 január 1.

Frissítve: 2022. január 1.

VELKEI ÁRPÁD

főszerkesztő

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA
a rendszerváltozás veszteseinek készülő
VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,

a

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁGOT!

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarország.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarország@fuggetlenmagyarország.hu

Levélcím: 3247 Mátraballa, Fő út 113.

Vezetékes telefon: 06-36/563-169

Mobiltelefon: 06-20/290-9422, 06-30/415-6389